

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Definirea prin prognoză a reinsertiei tipologiei „omului nou”...

Cezar Adonis
Mihalache

Hai că au dat-o șiăștia în legiferarea „proto-coalelor” de binom! De fapt, „ăștia” sunt cam aceiași cu ăia de dinainte, așa că nimic surprinzător... Poate doar agresivitatea de a apela la fanteze ale trecutului... Un trecut (mai ales recent) nu doar neîngropat măcar de fațadă, dar nici măcar lustrat

pe la colțurile ălea care ne-au împuns atâtea decenii... Pentru că nu am înțeles nimic...

Or, de ce să nu-și facă și ei niște protocoale? Nu pentru faptul că nu se puteau abține să vadă cum e să te joci de-a puterea „pe instrumente”, dar de ce să nu-și construiască la rândul lor propria mașinărie?... Și nu este vorba de simpla marotă „încă o comisie”, ci, spre deosebire de începuturile și așternerea postdecembrismului nostru, aceasta nu va fi fost creată pentru a îngropa o (altă) problemă, nici (doar!) pentru a crea încă o sinecură de adăpare a acelor care slujesc servil partidul, ci pentru a mai crea o părghie de presiune.

Și, ce să vezi?!... Ne-au fugărit atâtea și atâtea luni de viață cu crima de sistem (paralel!) al protocoalelor dintre SRI și Parchet, al gravității unor acorduri instituționale firești, pentru ca acum să ne trântescă sistemul (acel „stat paralel” care se dezvăluie între singurele „paralele” ale lui, Social și Democrat) un protocol cu execuție... Iar dacă „vechile” (deja!) protocoalele instituționale, atât de hulite, în cor și la comandă, măcar își aveau un rost la nivel de siguranță și securitate națională, cel de acum

reprezintă un mijloc de timorare și (re)îndreptare din opisul de „Fenomenul București” al „torționariștilor” (!) politicilor de bună guvernare! Nu este vizată dară nici o linie de securitate națională (la orice nivel ar fi fost ea: social, fiscal, ...politic!), ci se fundamentează oficial dreptul de delațiune al instituțiilor statului politic.

O aberație numită protocol, prin care o

instituție cu rol de prognoză și raportare a „analizelor” statistice devine furnizor de norme de aplicare pentru... ANAF, fiind chemat să raporteze firmele care nu se aliniază normelor de finanțare a statului. Pentru că despre asta este vorba.

Protocol ce are un evident caracter de intimidare și eventuală „reeducare” (financiar-fiscală, dar și de aliniere sau realiniere la partidul unic) prin faptul că în locul unor raportări palpabile, pe cifre venite dinspre ANAF, despre societățile care nu sunt corecte, se trece la raportări bazate pe prognoze, protocolul dintre Comisia Națională de Strategie și Prognoză și ANAF stabilind Fiscului un alt miez al urmărilor sale vizând conduita și corecția fiscală a contribuitorilor, de acum înainte bazat pe „analizele” și prognoza Comisiei.

Sigur, în mod real, acest protocol nu va funcționa așa. Pentru că nu acesta este scopul. Rolul lui este doar acela de a da „greutate” unei instituții care poate deveni o reductibilă părghie de (o)presiune la nivelul firmelor. Pentru că dacă Fondul Suveran de Investiții Locale (că doar nu facăștia ceva doar pentru câteva și trecătoare focuri de artificii!) va fi gestionat de către Comisia de Prognoză,

atunci rostul unui asemenea „protocol” devine clar, deschizând o ușă de alimentare benevolă de către firmele private a fondului suveran politic de prăduire electorală și de structură de sinecuri postelectorale.

În acest fel, firmele vor fi în mod continuu suspectele de serviciu ale necesităților statului politic, pentru că, dincolo de cifrele reale (pe care oricum le colectează și le analizează Fiscul), se introduce un subiectivism dirijat politic bazat pe analizele unei comisii care va lucra, nu cu date concrete, ci în mod oficial cu raportări bazate pe „se pare că”... În plus, se creează și un precedent prin care puterea poate înființa și transforma orice fel de „comisie” într-un departament care să intre legal în viețile noastre (și nu doar în cele ale felului de organizare financiară).

De dormit, parcă încă ne-am mai „nedeștepta” o vreme... Dar să nu ajungem, în somnul rațiunii noastre, să ne trezim că și parte din media, presa guvernamentală, instituționalizată roșu, va fi transformată într-un centru de furnizare a datelor „de corecție”. Puterea politică dictează „execuția”, presa roșie aservită tocmește un „dosar de presă”, iar Comisia își va extrage informații sub acoperirea aceluși „se pare că” și va raporta ceea ce i s-a cerut să evidențieze către ANAF, pentru soluționarea definitivă a problemei reacționarilor fiscal-financiar.

Pare cunoscută schema?... Înainte vreme (nu prea multă...) un „tribunal al poporului”, apoi o comisie de partid, acum una „de prognoză”. De fapt, doar ambalajele se schimbă, principiile relei și hidoase guvernări despotice se păstrează, se reîmprospătează și se re folosesc în noua corecție de țară.

Căci stalinismul nu a murit... Doar și-a schimbat învelișul...

Nu 11 septembrie, dar...

Corneliu
Vlad

Primul gând care a străfulgerat mintea multora văzând în direct la tv cele două turnuri gotice ale catedralei Notre Dame de Paris învăluite în flăcări și săgeata ei emblematică arzând și prăbușindu-se, a fost: Din nou, 11 septembrie! Iar câteva canale tv de pe alte meridiane s-au și grăbit să facă asocierea, dar în fața oprobriului general și-au reparat urgent gafa. Nu, n-a

fost un nou 11 septembrie, au dezmințit autoritățile franceze prompt, categoric dar și fără nicio explicație (căci nici nu aveau). N-a fost act criminal, ci întâmplare nefericită, accidentală. Și totuși, ceva a fost, este...

Emoție, compasiune, prime inițiative și acțiuni, dar mai ales tot mai multe nedumeriri, nelămuriri și întrebări. În primul rând, tot felul de coincidențe. În prima zi din Săptămâna Mare a Paștelui catolic, în seara zilei când președintele Macron urma să facă peste numai câteva ore, la tv, bilanțul dialogului său național și să revină la gestionarea conflictului cu „vestele galbene”, în ziua scufundării „Titanicului”. Alte coincidențe: apariția, începând cu Victor Hugo, în secolul al XIX-lea și până în ultimii ani, a unor cărți în cheie catastrofică despre Notre Dame de Paris iar mai nou și a unui film cu scenariu asemănător care tocmai trebuia să intre pe ecrane. Dar și fapte simptomatice, poate chiar prevestitoare de pericol. Din februarie și până acum, în Franța au fost vandalizate cel puțin zece biserici. Iar în 2018, în Franța s-au înregistrat peste 1000 de atacuri asupra bisericilor. În acest moment, în Franța sunt vandalizate zilnic, în medie, două biserici.

Pe cât de triste și de revoltătoare sunt asemenea statistici, pe atât de stranie este reacția autorităților, a presei, a societății civile. „Practic, în fiecare caz în care este atacată o biserică, autoritățile și mass-media ascund identitatea vandalilor – scrie Raymond Ibrahim de la Gatestone Institute. În rarele cazuri în care identitatea musulmană (sau „imigrantă”) a celui care a comis actul de van-

dalism ajunge la lumină, vandalii sunt înfățișați apoi drept persoane care suferă de probleme mentale”. Expertul francez remarcă faptul că „aproape nimeni nu scrie sau vorbește despre atacurile din ce în ce mai dese asupra simbolurilor creștine. (...) Nu făptuitorii sunt în pericol să fie ostracizați, ci aceia care îndrăznesc să asocieze vandalizarea unor simboluri creștine cu migrația. Aceștia sunt acuzați de ură, discurs al urii și rasism” – conform PI News. Încercarea de eludare a acestor fenomene preocu-

pante de către autorități, nu numai în Franța, ci și în alte state vest-europene, este parte a politicii lor în problema imigrației, care sensibilizează pături tot mai largi ale populației din țările continentului. Într-un asemenea climat de dezinformare și suspiciune, derapajele de la conduita corectă pot găsi un teren facil de dezvoltare a sentimentelor xenofobe, intoleranței și extemismelor.

Este, de aceea, de remarcat faptul că „Lunea neagră” de la Notre Dame a fost un exemplu de conduită civică și populară salutară, căci nu numai autoritățile, dar nici presa, nici ong-urile nu s-au grăbit să culpabilizeze presupuși făptași (cu excepția câtorva declarații nefericite ale unor oameni politici). În așteptarea rezultatelor anchetei deschise asupra incendiului de la Notre Dame, atitudinea cvsi-generală este de rezervă, prudentă și așteptare. „Nu știu nimic, nu știm nimic, dar refuz să fiu constrâns să nu gândesc liber”, a spus, totuși, omul de afaceri și consilierul municipal Phillipe Karsenty, care a făcut imprudența de a declara în direct la canalul tv american Fox News, despre incendiul de la marea catedrală, că „din punct de vedere politic corect, s-ar zice că a fost ceva accidental”. Drept care, moderatorul emisiunii i-a curmat prompt intervenția. Incident emblematic pentru descumpanirea și deruta care planează asupra Europei Unite, căreia corectitudinea politică, multiculturalismul, nesocotirea valorilor identitare îi îngreunează balastul de probleme pe care le are de gestionat.

Gheorghe Ctin.
Nistoreanu

Cele două aripi spirituale, rugăciunea permanentă și poezia continuă, s-au întezit lăuntric în sufletul creștinului haric, creator arzând ca niște mărețe flăcări nemistuite, împodobind ceresc eticul și înfrumusețând divin esteticul. La suprafață, fenomenul liric pare paradoxal, dar lăuntric este antinomie, prin faptul că în infernul concentraționar s-a născut paradisul mistic al poeziei religioase. La fel de paradoxal, deși nu este, poezia creștină a urcat suferința golgotei românești, țâșnind din brațele crucii în sânul ceresc al învierii.

Regina misticii creației creștin-ortodoxe în detenție a fost poezia religioasă, iar în regimul postdetenție a urcat mărturisirea sofianică-eseul. S-a creat astfel o comunitate liturgică, cosmică în acel infern concentraționar, poeziile au odrăslit în creatorii mistici, au înmugurit în grupul unor iubitori de frumos care le-au memorat, luminându-și chipurile și le-au transmis prin morse comunității lor de suferinzi care prin terapia divină și-au cicatrizat rănilor adânci. Rugăciunea este rădăcina poeziei religioase, iar corola mistică a poeziei devine la rândul ei rugăciunea de foc a sufletului renăscut în chipul divin dăruit cu dragoste de către atotcreatorul sublimiei sale creații spirituale-omul.

Poeții crucii, ca marii sacerdoți ai cuvântului dumnezeiesc și co-liturgisitori ai suferinței neamului, au plămădit în sângele, crezul, libertatea, nădejdea, răbdarea, jertfa și dragostea lor, toată voința-sentință a pătimirii, întrupată prin ateismul vânzării și trădării, prigoana, persecuția, defăimarea, batjocura, umilirea, biciuirea, amărăciunea, întemnițarea, tortura, dar calvarul golgotei nației române și crucea răstignirii s-au înălțat în harul slavei și al învierii mântuitorului nostru iisus hristos. Poeții crucii, parte formați, parte consacrați, altă parte convertiți prin mistică suferinței, a jertfei la creație și-au odrăslit conștiința cu înțelepciunea în care au clădit un principiu imperativ de viață: slujirea credinței și a iubirii de patrie și de creator sub heraldica demnității creștine. odată pătrunși în regimul tene-

breilor, terorii temnițelor, penitenciarelor, lagărelor și-au ordonat conștiința morală în acel mediu al prigoanei continue, al persecuției permanente, rămânând fermi, cinstiți, senini, demni în frângerii, mahniri, înfrângerii, dureri, căderi, știind că nu este pecetluit nici un triumf, știind că statornicia nu are durată, știind că tăcerea vindecă întristarea, creația, munca cu sinele întărește nădejdea salvându-te din înfrângere, nu atât pentru tine, ci pentru ceilalți, pentru urmași, pentru țară, pentru biserică, transformând prigoana în predanie, transformându-se pe sine într-un om nou, devenind temelie pe care să se clădească o lume nouă.

În spațiul infernului concentraționar pe tărâmul mistic al creației creștine „suma lirică de voievozi” a înrolat peste 200 de poeți ai crucii, zeci de filosofi creștini, zeci de teologi eminenti, zeci de artiști, sute de mărturisitori mistici.

Radu Gyr

Radu Ștefan Demetrescu s-a născut la 2 martie 1905, la Câmpulung Muscel. S-a mutat cu familia în Cetatea Banilor - Craiova, urmând cursurile primar și liceal. În capitala țării a absolvit cu Magna cum laudae facultatea de litere și filosofie. Pseudonimul Gyr l-a înfiat de la Dealul Gruului de lângă Muscel, publicând volumele: Liniști de schituri (1924), Cerbul de lumină (1928), Cununi uscate (1938), Poeme de războiu (1942), Balade (1943). A fost conferențiar univ. dr. la catedra facultății care l-a consacrat. Pentru prodigioasa sa creație de excepție a primit numeroare premii: Premiul pentru sonet al Societății Scriitorilor Români - S.S.R. (1926), Premiul Institutului pentru Literatură (1927), Premiul Adamachi al Academiei Române (1930), Premiul Socec al S.S.R. (1939).

Arestat sub Carol al II-lea, sub Mihai I și oferit apoi comuniștilor, a fost condamnat la moarte pentru poezia manifest: Ridică-te Gheorghe, ridică-te loane!, pedeapsă comutată în închisoare pe viață. A executat 23 de ani temniță, perioadă de creație în mental de zeci de mii de versuri, readunate după eliberarea din 1964, în volumele: Sângele temniței, Stigmat, Poezia orală, Anotimpul umbrelor, Ultimele poeme,

Poeții crucii...

Crucea din stepă, Pragul de piatră, Era o casă albă, Calendarul meu. A trecut în nemurire la 29 aprilie 1975.

Radu Gyr, cu siguranță cel mai mare poet al crucii, și-a purtat cu demnitate crucea neamului întru hristos, fiind condamnat inițial la moarte, iar apoi la închisoare pe viață. toată detenția sa a fost dominată

de suferință și dragoste, de asceza suferinței de neam și mistică iubirii de Dumnezeu. Prinosul sufletului său hăituit de hățișuri și ceață a spart cerbicia din vidul dureros al celor ce neau vândut, se vând și neau mai vând încă veneticilor alogeni sau oligarhiei oculte. Toate poeziile marelui poet sunt de fapt testamentul divin al vieții sale martirice.

Ridică-te, Gheorghe,
Ridică-te, loane!

„Nu pentru-o lopată de rumenă pîine,/ Nu pentru pătule, nu pentru pogoane,/ Ci pentru văzduhul tău liber de mîine/ Ridică-te, Gheorghe, Ridică-te, loane!// Pentru sîngele neamului tău curs prin șanțuri,/ Pentru cîntecul tău, țintuit în piroane,/ Pentru lacrima soarelui tău pus în lanțuri,/ Ridică-te, Gheorghe, Ridică-te, loane!// Nu pentru mînia scrîșnită-n măsele,/ Ci ca să aduni chiuind pe tăpșane/ O clăie de zări și-o căciulă de stele,/ Ridică-te, Gheorghe, Ridică-te, loane!// Așa ca să bei libertatea din ciuturi/ Și-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane/ Și zarzării ei peste tine să-i scuturi,/ Ridică-te, Gheorghe, Ridică-te, loane!// Și ca să-ți pui tot sărutul fierbinte/ Pe praguri, pe prispe, pe uși, pe icoane,/ Peste toate ce slobode-ți ies înainte,/ Ridică-te, Gheorghe, Ridică-te, loane!// Ridică-te, Gheorghe, pe lanțuri, pe funii,/ Ridică-te, loane, pe sfinte ciolane./ Sus pe lumina din urmă-a furtunii,/ Ridică-te,

Gheorghe, Ridică-te, loane!”

Demostene Andronescu

Demostene Andronescu s-a născut în comuna Câmpuri-Vrancea, la cumpăna dintre Moldova și Muntenia, în 3 decembrie 1927, într-o familie de buni creștini. Absolvent al

facultății de istorie, deținut religios între 1952-1964, la Jilava, Gherla, Aiud, mărturisitor și poet al crucii, redactor șef-adjunct al revistei Puncte cardinale, între 1991-2010, membru A.F.D.P.R., autorul volumelor: Peisaj lăuntric (versuri), Reeducarea de la Aiud. Peisaj lăuntric. Memorii și versuri din închisoare, De veghe la cumpăna vremilor. Articole, cronici, mărturii.

V r â n c e a n u l mărturisitor pare o statuie impunătoare dăltuită din cremene, stârnind o autoritate clasică, sobră, cu ochi de fulger, cu părul nins și sufletul luminos. În altă ipostază arată ca un brad înalt, cu ramurile largi, cât să cuprindă o vatră străbună, încă verde, vânjos, falnic, nefrânt de vitregiile vieții, înfipt adânc sub streășina cerului pe o coamă semeță din veșnicii carpați, scrutându-și privirea și dorul peste țară și neam într-o părintească și sublimă veghere.

În poezie este la fel de viguros, combativ, energetic, sfredelitor, pătrunzător, arzând ca un rug ce nu se mistuie, pentru a lumina continuu în jur, iubitorilor de poezie și rugă. Își îmbracă versul în catifea verde și metafora în brocart regal. mărturisirea de credință a țesut-o din porfira inimii sale dăruitoare. În tot ce a trăit și a înfăptuit demostene andronescu, fie în libertatea îngredită, fie în libertatea carcerală, a fost cavalerul luptei pentru adevăr, pentru dreptate, pentru credință, pentru idealul patriei, pentru

reașezarea nației în făgașul ei spiritual, creștin, demn, cultural.

Rădăcinile lirismului său catehetic au răsărit din verdele primăvăratec al tinereții sale frânte de temnițele încremenite din piatră și din sângele cald, curat, sacru, prelins pe aleile concentraționar ale încercatului și prigonitului său destin carceral.

Unde-s nebunii?

„Unde-s nebunii, unde ni-s nebunii?/ E, doamne, lumea plină de cumiști,/ E plin pământul de martiri și sfinți/ Atinși de filoxera-nțelepciunii./ Tăcută-i gloata de-nțelepți ca sfinxul/ În fața lumii și-a nemărginirii,/ Și-ascultător de rânduiala firii,/ Ca un plăvan în jug trudește insul./ Scâncesc cumiștii-n chingile durerii/ Și, sângerând din răni adânci blândețe,/ Lângă neveste mor de bătrânețe,/ Necutezând să tragă spada vrierii./ Bolește omenirea ca o juncă/ Și nimeni nu-i ca să-i sloboadă sânge;/ S-ampotmolit istoria și plânge./ Cu prora-nfiptă într-un colț de stâncă./ Nu se mai nasc nebuni care s-o mîne/ Cu băta de la spate, ca pe-o vită,/ Acestui veac să-i pună dinamită/ Și evu-nțelepciunii să-l dărâme./ O, Doamne, Doamne, unde-s don Quijoții?/ E lumea plină de-alde Sancho Panza,/ Ce nundrăznesc să mânuiască lanza,/ Ci scutieri cumiști se vor cu toții./ Unde-s nebunii? unde-s machedonii,/ Să tragă spada și să taie nodul?/ Tânjește după glorie norodul/ Și nu-s Cezari să-l treacă Rubiconii.../ Sloboadă, Doamne,-n lume nebunia,/ S-o răvășească și să o răstoarne,/ Ca un berbec să ia pământu-n coarne/ Și-acestui veac să-i surpe temelia.” (Demostene Andronescu, Peisaj lăuntric-versuri din închisoare. Fundația Sfinții Închisorilor, Pitești-2014).

În România nu a existat o politică de exterminare a evreilor!

Ion
Coja

(Scrisoare deschisă
către Excelența Sa domnul
Hans Klemm, ambasadorul
Statelor Unite în România)

Aflu din presă că sunteți foarte interesat de realizarea în România a unui Muzeu Național de Istorie a Evreilor și a Holocaustului din România. Realizarea acestui muzeu este în momentul de față blocată de sentința tribunalului prin care se anulează decizia Primăriei Capitalei de a repartiza viitorului muzeu spațiul din Palatul Dacia, de pe strada Lipscani. În pronunțarea sentinței tribunalului am avut și eu o contribuție, bănuiesc, deoarece am depus în instanță o cerere de intervenție în sprijinul acțiunii juridice formulate de concetățeanul meu Mihai Tociu versus Primăria București. Cred că este de datoria mea să vă aduc la cunoștință motivele intervenției mele împotriva proiectatului muzeu, argumentele pe care întemeiez opoziția mea. Sunt argumente de interes public și le expun în scopul de a vi le pune la dispoziție atât Domniei Voastre și celorlalți susținători ai proiectului, cât și pentru a le aduce la cunoștință opiniei publice din România și de oriunde, dar mai ales din SUA și Israel.

Contestația mea cea mai importantă privește documentele care vizează istoria evreilor din România, dar pe care Federația Comunităților Evreiești din România refuză să le facă publice, le ține ascunse și nu le recunoaște existența.

Mă refer în acești termeni la arhiva de documente pregătite de însuși mareșalul Ion Antonescu pentru Conferința de pace cu care urma să se încheie al Doilea Război Mondial. Ca bun cunoscător al uzanțelor internaționale, Ion Antonescu a știut că va avea de dat socoteală pentru soarta avută de evrei sub guvernarea sa. A pregătit din vreme documentele din care să rezulte adevărul cu privire la situația evreilor din România. S-au strâns astfel câteva lazi de documente menite să fie cercetate de posteritate, de instanțele internaționale ce vor fi însărcinate cu această misiune. Când era de conștient mareșalul Ion Antonescu de importanța atitudinii sale față de erveii se vede și din împrejurarea că în primăvara anului 1944 le-a cerut liderilor evrei din România să ia legătura cu evreii din America și să le transmită acestora cererea românilor ca mult așteptata debarcare anglo-americană să se facă în Balcani, pentru a împiedica Rusia să ocupe țările din această parte a Europei. Antonescu a apelat la recunoștința evreilor față de România, iar liderii evreilor din

România au recunoscut la data aceea că au datorii de recunoștință față de România și au transmis mai departe doleanțele Mareșalului!

Din păcate, felul cum a fost înlăturat Antonescu de la guvernare și ocupația sovietică care s-a instalat imediat a avut și acest rezultat: lăzile cu documentele pregătite de Antonescu au fost capturate de sovietici și duse la Moscova. N-au fost niciodată puse la dispoziția cercetătorilor, iar după 1990, în debandada declanșată în Rusia, documentele au fost vândute unor cumpărători din Israel, unde se află și în momentul de față, în posesia autorităților de stat israelite. Vă sugerez să cereți explicații de la partenerii dumneavoastră din Israel cu privire la soarta acestor documente: de ce nu le publică, de ce nu le pun la dispoziția istoricilor? De ce nu le înapoiază proprietarilor de drept: arhivele naționale ale României?! Ce dovedesc aceste documente?

Desigur, în principal este vorba de „holocaustul din Transnistria”, reclamat de unii evrei, cu care este acuzată România. Firește, se găsesc și persoane care neagă acest holocaust. Printre ele mă număr și eu. Negația mea este bazată aproape integral pe mărturiile ale unor evrei dintre cei mai importanți, precum rabini Alexandru Șafran și Moshe Carmilly Weinberger, liderul Wilhelm Filderman, scriitorii Vasile Grossman și Marior Mircu și mulți alții. De partea cealaltă, susținători ai ideii de holocaust, sunt o mână de evrei care s-au exersat până în 1990 ca activiști politici comuniști, teoreticieni ai marxism-leninismului, specialiști în istoria PCUS. Până după 1990 n-au scos nicio vorbă despre un holocaust petrecut în România acelor ani.

Mă sprijin în mod deosebit pe mărturiile lui Wilhelm Filderman, evreul cel mai important din Europa, cum îl considerau americanii. A trăit patru luni în Transnistria, deportat personal de Ion Antonescu, pentru a se edifica asupra condițiilor în care sunt ținuți evreii români strămutați în Transnistria. A avut astfel ocazia să stea de vorbă cu toți evreii care aveau ceva de reclamat. După ce s-a întors din Transnistria nu a pierdut nicio ocazie de a se opune evreilor cominterniști care au lansat și susținut teza unui genocid anti-evreiesc de care se face vinovați românii. Ca jurist, a știut că mărturia cea mai solidă, imposibil de contestat, este cea dată în fața unui notar. Și ne-a rămas de la Wilhelm Filderman o asemenea mărturie sub jurământ, dată în fața unui notar din New York. Această mărturie circulă pe internet sub titulatura greșită, dar potrivită, de Testamentul lui Wilhelm Filderman. Vă sugerez să-l întrebați pe bunul dumneavoastră prieten Alexandru Florian de ce la institutul pe care îl conduce nu i

se acordă nicio atenție și nici un credit celui mai important evreu din istoria evreilor din România?! De ce nu iau seama la păreriile evreilor importanți care infirmă teza holocaustului?

Domnule ambasador, veți fi de acord cu mine că pentru a scrie istoria modernă a unei comunități nu te poți lipsi de consultarea presei pusă în circulație de comunitatea respectivă. Evreii din România au în spate circa 150 de presă evreiască, în limba română sau altă limbă. Vă fac cunoscut că preconizatul muzeu de istorie nu va putea oferi vizitatorilor săi accesul la presa evreiască. Colecțiile respective nu sunt accesibile cercetătorilor deoarece nu se mai află în posesia Comunității Evreiești, ci au fost transferate în Israel, ceea ce încalcă legile românești. Federația Comunităților Evreiești din România este un ONG susținut de bugetul României, ceea ce o obligă să țină la dispoziția oricui propria sa arhivă!

Noi, românii, le-am dat evreilor acces liber la arhivele românești. Evreii în schimb inventează fel și fel de pretexte ca să împiedice accesul unor ne-evrei la propriile arhive!

De ce nu avem acces la colecția publicațiilor evreiești? Pentru că aceste ziare, din perioada 1941-44, nu conțin nicio referință la „holocaustul” din Transnistria. Despre acest holocaust nu s-a vorbit decât la o distanță de câțiva ani după desființarea lagărelor din Transnistria de deportare a evreilor suspectați de simpatii comuniste și pro-sovietice. Asemenea lagăre, după cum știți, au existat și în Statele Unite, pentru cetățenii americani de origine japoneză, suspectați de lipsă de loialitate față de statul american.

Cum se explică tăcerea presei evreiești cu privire la suferințele evreilor deportați în Transnistria, supuși unui genocid care ar fi făcut sute de mii de victime?! Există o singură explicație: suferințele acelor evrei nu au atins niciodată aspectul unui genocid! Al unui holocaust! Au existat suferințe și vexațiuni de care au avut parte mulți evrei! Dar ele au fost generate de condițiile inerente la vreme de război!

În România nu a existat o politică de exterminare a evreilor, domnule ambasador!

Iar prin comparație, etnicii români au avut mult mai mult de suferit decât evreii din România, inclusiv cei strămutați în Transnistria! Dacă mă refer numai la sutele de mii de tineri români morți pe front, al căror număr și a căror identitate este riguros cunoscută în documente, și e destul! O listă cu evreii morți sau omorâți în Transnistria nu există! Așa cum nu a fost identificate nici cadavrele sutelor de mii de evrei uciși de români!

În epocă, mulți români l-au acuzat pe mareșalul Ion

Antonescu că îi protejează pe evrei, acuzație în mare măsură îndreptățită! Căci, nota bene, domnule ambasador, una din legile anti-semite ale lui Ion Antonescu a fost și ...scutirea evreilor de serviciul militar în timp de război! Li s-a interzis evreilor să moară pe front! Asta a fost esența legilor anti-semite date de guvernarea lui Ion Antonescu!...

Vă mai informez că după război fiecare familie de evrei a primit spre completare un chestionar intitulat Suferințele unei familii de evrei. S-au strâns astfel sute de mii de mărturii ale evreilor care au avut de suferit în timpul războiului. Acestor evrei chestionarul le pune 80 de întrebări și le cerea răspunsuri detaliate. Nici măcar o singură întrebare nu avea legătură cu ideea de genocid, de holocaust anti-evreiesc provocat de autoritățile românești. Când eu și colegii mei ne-am adresat Comunității Evreilor din România cerând accesul la fondul de documente constituit de aceste dosare ale suferințelor evreiești am primit, ani la rând, același răspuns: fondul este inaccessibil deoarece este în reorganizare. Pe căi ocolite am primit și răspunsul că acel fond a fost distrus, deoarece infirmă categoric teza Holocaustului din România.

Când am venit student la București am avut ocazia să vizitez un muzeu de istorie a evreilor din România. Câteva camere într-o clădire modestă. Nimic interesant, memorabil, în afară de câteva bucăți din vestitul „săpun evreiesc”! Șocul resimțit de mine a fost însă cumplit, teribil! Pentru prima și ultima oară am simțit un sentiment de rușine că aparțin rasei umane. Nu m-am vindecat complet de șocul trăit atunci nici când, după câțiva ani, am aflat că la mai multe universități din Statele Unite s-a făcut analiza bio-chimică a acestor bucăți de săpun și s-a constatat că nu conțin nici urmă de ADN uman. Prin acest rezultat al studenților americani era contestat capitolul cel mai dur din scenariul holocaustului: transformarea în săpun a 900.000 de evrei! O crimă pe care propaganda sionistă a inventat-o cu sânge rece, fără niciun respect pentru ființa umană! Cunoașteți cumva ce soartă au avut universitarii care au descoperit minciuna cu săpunul evreiesc?! Au fost declarați revizionisti sau negaționiști, antisemiți?! Li s-au închis toate căile de ascensiune profesională, așa cum pățesc de regulă negaționiștii Holocaustului?!...

Știați, domnule ambasador, că în România există mai multe monumente închinat acestui săpun? Nu cumva măcar unul dintre aceste monumente ar merita demontat și reconstituit într-o sală a viitorului muzeu, într-o secție a muzeului intitulată Minciuni Evreiești?! La aceste monumente mincinoase s-au făcut pelerinaje ale copiilor, ale pio-

nierilor, duși cu școala să depună flori și să verse lacrimi în memoria celor 900.000 de oameni făcuți săpun de alți oameni! Vă dați seama ce cutremur sufletesc au trăit acei copii?! Ce traumă psihică, la unii nevindecată nici până azi?! V-o spun din proprie experiență!... A fost cumplit! Iar după ce s-a aflat că acel săpun este un fals, a urmat stupoarea constatării că s-au putut găsi oameni care să imagineze acest fals, care să denigreze în acest hal ființa umană! Și însuși divinitatea după al cărei chip a fost zămislit omul! Vinovăția pentru scornirea și propagarea acestei minciuni degradante cui revine?

Să vă vorbesc și de planurile făcute de lideri evrei de a făuri un stat evreiesc pe o bună parte din teritoriul locuit dintotdeauna de români? Să vă vorbesc și de anti-românismul unor evrei care au sabotat interese vitale românești?...

Vă pot vorbi și despre beneficiile de care a avut parte societatea românească de pe urma multor evrei de ispravă, care au făcut cinste omenirii, nu numai propriei etnii! Au existat și acești evrei, despre ei putem vorbi în toată libertatea. Ei nu vor lipsi dintr-un muzeu al istoriei evreilor din România! Dar ceilalți evrei, a căror prezență pe plaiuri românești a adus suferință și mari pagube pentru români, nu cumva merită și ei un loc în viitorul muzeu? La acea secțiune a muzeului intitulată Anti-românism evreiesc își vor găsi locul și evreii care scornesc la Institutul Holocaustului fapte nepetrecute, inexistente.

I-am invitat pe acești concetățeni evrei la discuții, la o confruntare publică a argumentelor, dar nu ne-au onorat cu un răspuns. Mă folosesc de acest prilej pentru a vă solicita dumneavoastră, excelență, organizarea unei sesiuni comune a celor care afirmă și a celor care contestă ideea de genocid anti-evreiesc efectuat de români, de autoritățile antonesciene. Desfășurată sub egida Ambasadei SUA din România, o asemenea confruntare de argumente va fi benefică pentru stabilirea adevărului. Nu vom face decât să aplicăm astfel clasică regula *adiatur et altera pars!*... Mai mult nu vă cer!

Excelență, mă opresc aici cu observațiile mele. Aș putea continua, dar ar însemna să mă repet cu alte dovezi, grăitoare în același sens: în România nu a existat genocid anti-evreiesc, nu a existat holocaust, ci România a constituit un spațiu de siguranță și prosperitate pentru evreii care au adăstat printre români.

„Uite cine (nu) vorbește...” (tragicomedie în afiș electoral)

Cezar Adonis
Mihalache

„Vai, ce neamț prost crescut! L-a sunat femeia și el nu i-a răspuns!”... Cam așa ar fi trebuit să fie finalul calamburului de imagine stârnit pentru coana Veorica de către îmbârligătorii de serviciu (și servicii, mai puțin „de strategii”). Să afle toată țara, nu doar scările de bloc de sub „Antene”, ce fel de bărbat, de nestat (la telefon!) are în capul treburilor ei... Doar că imaginea a ieșit pe dos... Iar mai șifonată decât carpetele și cârpele de pe dânsa a fost chiar pretinsa victimă a misoginului de telefon.

„Tântica” ar trebuit însă să tacă de la bun început (sigur, ar fi trebuit să nu fi mers niciodată la Bruxelles, dar asta e deja altceva...). Nu să se laude cum se duce ea și-l sună pentru a-i da de veste. Pentru că ar fi însemnat că poate să comunice. Și nu atât minunea de a o vedea vorbind liberă, nu cu ideile ei (de unde-i nu, nici aghiută, în forma lui politică, nu dă dezlegare la limbă!), dar măcar cu vorbele ei, fie și stâlcite, ci mirarea de a o vedea ascultată de la

celălalt capăt al firului... Păi, cine are timp să stea după silabele ei? În plus, ea nu are acel telefon, mult mai prezent ca prestanță, de marcă desigur, decât ea în toate fotografiile (și filmările oficiale, de spui că e pus acolo subliminal, să țină locul coloanei nesonore de pe nepeliculele pentru posteritate!), nu a primit dară acel aparat pentru a comunica. Acela e acolo strict pentru a-i se comunica! Pentru că, oricum, la câți îi răspund la apelurile inițiate de ea, îi ajunge un aparat fix, prins, pentru siguranță, de perete.

Și ar fi trebuit să tacă măcar după ce a făcut anunțul pentru țară. Nu ăla că va schimba niște miniștri, ci faptul că-l va suna pe el. Ar fi rămas, nu țara, ci poporul antenist, mândru că, uite!, chiar „îndrăznește” (măcar să creadă că poate!). Că și coana Veorica are numărul de la Cotroceni. (Și așa și este. Îl are. Dar exact pe acela: „de la Cotroceni”! Nu numărul lui)...

Să vii însă să te plângi că, vai!, nu ți s-a răspuns neamțul personal, a fost o greșeală mai mare decât aceea de a te lăuda că îl poți (credea ea) suna.

Mai ales că singură s-a dat de gol că i-a răspuns un consilier...

Pesemne, în mintea ei de garsonieră de Videle a crezut că lumea va înțelege că președintele e atât de speriat că stă ascuns după ficusul de la birou și de acolo îi strigă consilierului să spună „că nu e acasă”. Pentru că aceasta este una dintre marile minciuni tradiționale ale românului și prinde cu marote de concluzii înainte de a fi aflat și numărul pe care a sunat cu adevărat duduia.

Da!, poate dacă ar fi avut tupeul și libertatea șefului ei de partid, duduia ar fi sunat demonstrativ chiar în fața jurnaliștilor. Doar că ar fi trebuit să ceară cuiva numărul „de la Cotroceni”. Pentru că, în timp ce mai toată lumea politică îl are salvat prin agende, că nu se știe niciodată, la ea totul e golit preventiv de către șeful de partid. Și e mai bine așa! Că cine știe ce baliverne ar fi în stare să anunțe, de se trage sirena la Cotroceni.

Dar lipsa de respect și minimă inteligență în comunicare pălesc în fața adevăratei gafe de protocol. Pentru care acum chiar nu mai e ea e vină, sărmana...

Căci, la nivelul ei, deja supralicitat, Videle, Piața Victoriei, „Mărcuța” sunt unul și același lucru... De vină sunt consultantții. Și nu pentru „eroare”, căci nu a fost nici o greșeală de strategie, ci pentru mârlnăia de a o arunca în ridicol. De a se folosi de naivitatea și simplitatea ei de „trestie”... Pentru că, oare care premier l-ar fi anunțat pe șeful statului despre o asemenea decizie „prin telefon”?! Vorba aia, nu suni o vecină nici măcar să-ți strângă rufele „dacă vine furtuna” (mai ales aia electorală care, deh!, se apropie...), ci îți faci timp să deschizi ușa la prima oră. În fond, cine ar fi crezut că președintele chiar îi va răspunde „tânticii” pentru a afla ceea ce deja ști?

Ea, ca „ființă”, e atât de singură (nu „uneori”, ci mereu) în câmpul ăsta tactic al pesedeului, că nu pricepe mai mult de cele cincisprezece litere de pe coperta unui dosar cu șină... Căci de ar fi avut un minim de istețime, trăgea o fugă la Palatul Victoria, lua trei dosare, măcar cu fotografiile noilor „ei” propunerii (doar fotografii tip buletin, nu CV-uri și nici copii după diplome că ducea „muniție”

președintelui) și bătea la ușa cancelariei prezidențiale. Totuși, ca premier, fie și numai cu numele, ești în capul paginii unui contract nescris, de guvernare, pe care îl ai cu țara. Iar anunțurile, mai ales când este vorba de schimbare de miniștri, nu pot fi simple notificări (de) pe telefon.

Oricum, tristă imagine rămâne după guvernarea pesedistă... Să zicem că țara poate o mai reparăm, economic și juridic, dar fotografiile pentru istorie, cu acest prim prim-ministru femeie care fost pus să imite un personaj de „louis vuitton” într-o mușama scorjită, va fi de nereparat. Iar cu asta rămânem pe vecie...

„Pakistanizarea” României...

Ionuț
Tener

Într-un interviu la Trinitas TV, acad. I.A. Pop, președintele Academiei Române, avea dreptate când declara că principala provocare a României de astăzi este declinul demografic, care duce pe viitor la pierderea speranței și frânarea dezvoltării. Economia României, care a crescut în ultimii ani substanțial, riscă să se gripeze datorită lipsei forței de muncă. Marile orașe ale țării, dar și agricultura, duc lipsă de muncă calificată și necalificată. Din păcate, România în ultimii 25 de ani a pierdut peste 4,5 milioane de cetățeni care au preferat să emigreze în țările europene vestice și America de nord. În loc să se întoarcă acasă peste 80 la sută dintre românii din Diaspora preferă să lucreze pe salarii mici în Occident și să locuiască cu chirie în apartamente cu o singură cameră. Statul român și guvernul în loc să încurajeze cu măsuri economice reîntoarcerea românilor din străinătate acasă, îi tratează cu indiferență.

Programul Re-patriot e doar o paradigmă ideologică și propagandistică, nu reală. Românii din Diaspora refuză reîntoarcerea acasă în aceste

momente grele când România are nevoie de forță de muncă și datorită imaginii distorsionate a situației interne făcută de cancelariile interesate ale marilor puteri care plătesc presa și ong-urile ca să ofere o imagine falsă a realității românești. Până la urmă, interesate sau disperate, autoritățile românești au început negocieri cu țări asiatice pentru a aduce sute de mii de lucrători din lumea a treia ca să lucreze în România, cu încălcarea Constituției, care prevede interzicerea coloniizării cu populații străine pe teritoriul național.

În 2018, doar în semestrul 1, au fost declarate în mod oficial la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă, un număr de 253.242 de locuri vacante, conform procedurii reglementate de Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă. Ministerul Muncii și Justiției Sociale din România pare a fi semnat un Memorandum de colaborare în domeniile muncii și protecției sociale cu Ministerul Muncii, Invalizilor și Afacerilor Sociale din Republica Socialistă Vietnam. Conform statisticilor oficiale, Republica Vietnam are în prezent o populație de 94 de milioane de locuitori, dintre care aproxima-

tiv 60 de milioane sunt persoane apte de muncă. Vietnam s-a aflat în top 3 țări din care provin cei mai mulți cetățeni străini pentru care s-au eliberat avize de angajare și de detașare pe parcursul anilor 2017 și 2018. Aproximativ 25 la sută din toate avizele de angajare și în jur de 60 la sută din totalul avizelor de detașare emise în 2018 au fost pentru cetățenii proveniți din Vietnam. Zeci de mii de vietnamezi sunt incluși într-un program de muncă în România.

Începe colonizarea reală a României cu populații străine? Peste jumătate de milion de pakistanezi ar putea fi angajați în România, în următorul an. Vor lucra în domenii cum ar fi construcții sau IT, unde este mare nevoie de forță de muncă. 500.000 de pakistanezi deja se pregătesc să vină în România, conform deciziei luate de ambasadorul român din Pakistan, care a discutat cu premierul acestei țări?

Cine oare l-a mandatat pe ambasadorul român să negocieze încălcarea Constituției României? În primă fază, până anul viitor, vor fi angajați 500 de mii de pakistanezi, dar vor urma și alții, pentru că țara noastră trece prin cea mai gravă criză a forței de muncă. Nu sunt oameni care să lucreze în construcții, industria hotelieră,

informatică sau inginerie, titreaza Pro TV. Dintre pakistanezii care vin la noi în viitorul apropiat, peste 40 de mii ar putea fi angajați ca șoferi.

Se pune și o întrebare logică: cum va reuși integrarea pakistanezilor musulmani în România prin încălcarea Constituției? Acești pakistanezi vor avea nevoie de locuri de cazare și construirea de lăcașuri de cult musulmane, plus aducerea de imami care să le ofere asistență religioasă. În general s-a dovedit din experiența țărilor occidentale că lucrătorii musulmani își aduc familiile cu ei: neveste și copii, care sunt numeroși. Deci cei 500.000 de lucrători vor deveni o populație de cel puțin un milion de pakistanezi în România, o minoritate care trebuie să-i asigure asistență religioasă, școlară și lingvistică.

Cine la va construi moschei în România? Arabia Saudită? Sunt probleme la care nu se gândesc autoritățile române. Nu e suficient ca ministerul muncii să aducă 500.000 de pakistanezi, ci și să ia măsuri de a le asigura reîntregirea familiei, construcția de școli și moschei musulmane și accesul la restaurante cu mâncare halal. E pregătită România să primească o minoritate musulmană de peste un milion de oameni?

S-a dovedit cât de greu pot fi integrați unii musulmani în Europa, care cad pradă propagandei islamiste? Se pare că încălcarea Constituției României a devenit o paradigmă a puterii de la București, în favoarea imigrației masive. Respectarea Constituției este o obligație, nu un moft politicianist. În loc de populații asiatice mai bine ne-am concentra pe aducerea în țară a diasporii române. Ne vor plăti „pakistanezii” salariile și pensiile în viitor? Se va înlocui catedrala creștină cu minaretul musulman în România, în numele imigrației forței de muncă masive aduse din țări musulmane asiatice? Cine e interesat de colonizarea României? Ca să dreagă busuiocul MAE a venit cu o precizare cinică că doar 20.000 de muncitori pakistanezi vor fi importați. Și așa foarte mulți. Pe când demisia ambasadorului român la Islamabad?